

Adunarea lui Dumnezeu sau Isus este de ajuns

C.H. MACKINTOSH

1991 by GUTE BOTSCHAFT VERLAG (GBV)
P.O.B. 80 D-6340 Dillenburg 2 German

Într-o vreme ca aceasta, cînd aproape fiecare învățătură devine centrul unei noi asocieri, simțim și mai mult nevoia de a avea convingeri lucrate în noi chiar de Dumnezeu, despre ceea ce este în adevăr Adunarea lui Dumnezeu. Trăim într- un secol de activitate intelectuală neobișnuită; de aici nevoia de a studia Cuvîntul lui Dumnezeu cu calm și cu rugăciune.

Acest Cuvînt — binecuvîntat să fie Autorul lui! — este ca o stîncă în mijlocul oceanului gîndirii omenești; astfel, el rămîne neclintit în furtuni, cum și atunci cînd valurile înspumate izbesc în el neîncetat. Această stîncă nu numai că rămîne ea însăși neclintită, dar împărtășește neclintirea ei tuturor acelor care stau pe ea. Ce har, că în felul acesta rămînem nezdruvinciați de frămîntările oceanului furtunos și găsim liniște și odihnă pe „stîncă veacurilor”!

Negreșit, aceasta este o mare binecuvîntare. Dacă n-am avea „legea și mărturia”, unde am fi? Unde am merge? Și ce am face? Ce întuneric! Ce încurcătură! Ce nedumerire! Zeci de mii de glasuri felurite ajung uneori la urechile noastre și fiecare din ele pare că vorbește cu o astfel de autoritate, încît — dacă nu ești bine învățat și bine întemeiat pe Cuvînt — e primejdie să fii dărîmat sau cel puțin clătinat și tulburat. Unul spune că *așa e* bine; altul că *altfel* e bine; al treilea că *toate* sînt bune, iar al patrulea că *nimic* nu e bun. În privința atitudinii față de Biserică sau Adunare, vom întîlni creștini care merg *într-un loc* , alții care merg *într-alt loc* , unii care merg *pretutindeni* și alții care nu se duc *nicăieri* .

Față de această stare de lucruri ce este de făcut? E cu neputință ca pretutindeni să fie bine. Și totuși există negreșit ceva așa cum trebuie. E imposibil *să fim obligați* să trăim în greșeală, în întuneric sau în nesiguranță. „Este o cărare” — binecuvîntat fie Dumnezeu! — cu toate că pasărea de pradă n-o cunoaște, ochiul vulturului n-a zărit-o, cele mai trufașe animale n-au călcat pe ea și leul n-a trecut niciodată pe dînsa”. Unde este această cale sigură și binecuvîntată? Ascultați răspunsul lui Dumnezeu: „Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea; depărtarea de rău este pricepere” (Iov 28.28).

De aceea, cu teamă de Domnul, în lumina adevărului Lui care nu poate greși niciodată și într-o umilă dependență de învățătura Duhului Sfînt, pornim la cercetarea subiectului arătat la începutul acestei scrieri. Domnul să facă să nu ne încredem deloc în gîndurile noastre sau în gîndurile vreunui om, ci cu sinceritate să ne lăsăm învățați numai de Dumnezeu!

Dar, pentru a trata cu folos acest subiect atît de însemnat despre Adunarea lui Dumnezeu, trebuie mai întîi să stabilim *un fapt* și în al doilea rînd să punem o *întrebare* . Faptul e acesta:

există într-adevăr pe pământ o Adunare a lui Dumnezeu. Iar întrebarea e următoarea: Ce este această Adunare?

În primul rând să vedem faptul. **Există pe pământ ceva care se numește și care este Adunarea lui Dumnezeu.** Negreșit, acesta este un fapt foarte însemnat: Dumnezeu are o adunare pe pământ. Departate de mine gândul că aceasta ar fi vreo organizație omenească, așa cum sînt: biserica ortodoxă, biserica Romei, biserica anglicană, biserica scoțiană sau diferitele sisteme ieșite din ele, alcătuite și modelate de mîna omenească și susținute prin mijloacele omului.

Adunarea lui Dumnezeu e formată prin Duhul Sfînt, în jurul persoanei Fiului lui Dumnezeu, ca să adore pe Dumnezeu Tatăl și să aibă părtășie cu El. Posibilitatea de a recunoaște și de a prețui această Adunare este cu totul altceva și depinde de starea noastră duhovnicească, de dezbrăcarea de noi înșine, de zdrobirea voinței noastre și de supunerea noastră ca de copil față de autoritatea Sfintei Scripturi.

Dacă începem cercetările noastre despre Adunarea lui Dumnezeu cu sufletul plin de gânduri formate mai dinainte și de anumite preferințe personale sau dacă recurgem la lumina tremurătoare a învățăturilor, părerilor și tradițiilor omenești, atunci să fim siguri că nu vom ajunge la adevăr.

Ca să recunoaștem Adunarea lui Dumnezeu, trebuie să fim învățați numai și numai de Cuvîntul lui Dumnezeu și să ne lăsăm călăuziți de Duhul lui Dumnezeu; căci ceea ce s-a spus despre copiii lui Dumnezeu, se poate spune și despre Adunarea lui Dumnezeu: „Lumea n-o cunoaște”.

Prin urmare, dacă în vreun fel oarecare sîntem cîrmuiți de duhul lumii; dacă sîntem porniți să ridicăm în slăvi pe om; dacă umblăm să ne arătăm pe noi înșine în fața oamenilor; dacă ținem să dobîndim un loc atrăgător, adică o situație de mare renume care este însă o piedică pentru sufletul nostru, atunci mai bine să părăsim cercetările noastre despre Adunarea lui Dumnezeu și să ne căutăm locul în acele forme ale organizației omenești care se potrivesc mai mult cu felul nostru de a gândi sau cu convingerile noastre intime.

Mai mult, dacă ținta noastră este să găsim o ceată religioasă în care să fie prețuit Cuvîntul lui Dumnezeu sau în care să se găsească în mod sigur copii ai lui Dumnezeu, dorința aceasta ni se

poate împlini, căci putem găsi în creștinătate o ceată care să aibă unul din aceste lucruri, ba chiar pe amîndouă.

În sfîrșit, dacă urmărim doar să facem tot binele pe care sîntem în stare să-l facem, fără să cercetăm cum îl facem; dacă sîntem gata să întoarcem cuvintele lui Samuel și să le facem să sune așa: „Jertfele fac mai mult decît ascultarea și grăsimea berbecilor mai mult decît păzirea Cuvîntului Lui”, atunci este mai mult decît nefolositor să ne urmăm cercetările privitoare la Adunarea lui Dumnezeu, cu atît mai mult cu cît această Adunare nu poate fi descoperită și încuviințată decît de unul care a învățat să fugă de zecile de mii de căi înflorite, croite de oameni și să-și supună conștiința, inima, priceperea și toată ființa sa morală celei mai înalte autorități care e arătată în cuvintele: „Așa vorbește Domnul”.

Cu alte cuvinte, ucenicul supus știe că există o Adunare a lui Dumnezeu și numai el e în stare — datorită harului — s-o găsească și să recunoască faptul că locul său este acolo. Acela care studiază Scriptura cu pricepere simte foarte bine deosebirea care există între un sistem întemeiat, alcătuit și cîrmuit de înțelepciunea și voința omului și această Adunare, care se strînge în jurul lui Hristos Domnul și e cîrmuită de El. Deosebirea e mare de tot: ca dintre Dumnezeu și om!

Dar cineva ar putea să ceară dovezi din Biblie despre faptul că există pe pămînt o Adunare a lui Dumnezeu. Foarte bine. Le vom aduce îndată. Ba chiar să ne fie îngăduit s-o spunem: fără autoritatea Scripturii, toate cele spuse despre lucruri ca acestea sînt fără valoare. Așadar, ce spune Cuvîntul?

Nu trebuie să ne lăsăm înspăimîntați și abătuți de la adevăr în privința acestui subiect prin faptul că biserica Romei a încercat să-și întemeieze monstruoasele-i pretenții pe textul din Matei 16.13-19. Această biserică nu este Adunarea lui Dumnezeu, întemeiată pe Stîncă, pe Hristos și strînsă în numele Lui; ea înseamnă lepădarea de credință; ea este întemeiată pe un muritor slab și cîrmuită de tradiții și învățături omenești. Așadar, nu trebuie să ne lăsăm lipsiți de realitatea care vine de la Dumnezeu prin falsificările acestei realități făcute de Satan. Dumnezeu își are Adunarea Sa pe pămînt și noi sîntem răspunzători s-o recunoaștem și să ne găsim locul în ea.

Aceasta cere un ochi simplu, o voință supusă, un duh smerit.

Cititorul să fie însă sigur că îi stă la îndemîină har să ajungă la o siguranță dumnezeiască cu privire la locul său în Adunarea lui Dumnezeu, tot așa cum i-a stat ori îi stă și cu privire la

adevărul despre propria sa mîntuire prin sîngele Mielului; și n-ar trebui să fie mulțumit fără aceasta.

Eu n-aș putea să fiu mulțumit trăind un ceas fără siguranța că sînt — în duh și în felul de a gândi — un om care fac parte din Adunarea lui Dumnezeu. Zic „în duh și în felul de a gândi”, pentru că s-ar putea întîmpla să mă aflu într- un loc unde nu se găsește nici o arătare locală a Adunării; în acest caz, trebuie să mă mulțumesc să am doar părtășie în duh cu toți aceia care stau pe terenul Adunării lui Dumnezeu și să mă îndrept către El, pentru a-mi da posibilitatea să mă pot bucura de harul de a fi la un loc cu poporul Lui, pentru a gusta binecuvîntările Adunării Lui și totodată pentru a mă face părtăș la sfințele ei îndatoriri.

Iată ceea ce simplifică chestiunea într-un chip uimitor: dacă nu pot să am chiar Adunarea lui Dumnezeu, nu voi avea nimic mai puțin. Nu mi-e de ajuns sa mă duc la o adunare religioasă, unde sînt cîțiva creștini, unde se predică Evanghelia și unde se urmează rînduiețile obișnuite. Trebuie să fim încredințați, prin autoritatea Cuvîntului și Duhului Sfînt, că această adunare se strînge pe temeiul adevărului privitor la Adunarea lui Dumnezeu, ale cărei trăsături le poartă; altfel, nu pot s-o recunosc. Da, pot recunoaște pe copiii lui Dumnezeu care sînt acolo, dacă ei vor să-mi îngăduie aceasta dincolo de barierele sistemului lor religios; dar acest sistem nu pot să- recunosc, nici să-l încuviințez în vreun fel.

Dacă aș face altfel, ar fi ca și cum aș spune că e totuna să-mi iau locul în Adunarea lui Dumnezeu sau într-un sistem omenesc, ca și cum aș recunoaște autoritatea Domnului Hristos sau autoritatea omului, ca și cum m-aș pleca înaintea Cuvîntului Lui Dumnezeu sau înaintea părerilor omenești.

Fără îndoială, mulți se vor mira auzind aceste lucruri și vor spune că asta înseamnă bigotism, prejudecată, îngustime de vederi, intoleranță și cîte altele. Aceasta însă nu trebuie să ne întristeze prea mult. Tot ce avem noi de făcut este să arătăm adevărul cu privire la Adunarea lui Dumnezeu și să rămînem alipiți de acest adevăr cu toată inima, cu toată tăria și cu orice preț. Dacă Dumnezeu are o Adunare — și Scriptura mărturisește lucrul acesta — atunci eu trebuie să fiu acolo, și nu în altă parte.

Fără îndoială, fiecare trebuie să recunoască aceasta: acolo unde se află mai multe sisteme care vin în conflict unele cu altele, ele nu pot să fie toate de la Dumnezeu. Atunci ce e de făcut? Să

mă mulțumesc să aleg din două pe cel mai puțin rău? Atunci ce să fac? Răspunsul este simplu, arătat limpede: ori Adunarea lui Dumnezeu, ori nimic.

Dacă acolo unde locuiești se găsește o adunare care poartă trăsăturile Adunării lui Dumnezeu, bine; alipește-te de ea! Dacă nu, mulțumește-te să fii în părtășie de duh cu toți aceia care, cu umilință și credincioșie, mărturisesc și ocupă această sfântă poziție. Unii socotesc că cei care încuviințează totul și merg împreună cu toate și cu toți sînt „oameni cu vederi largi”. Poate e foarte ușor și foarte plăcut să fii într-un loc unde e îngăduită voința fiecăruia și unde sînt lăsate la o parte frământările conștiinței; unde poți păstra ce-ți place și unde te poți duce unde vrei. Toate acestea par lucruri atrăgătoare, deci vrednice de primit; la sfîrșit însă se va vedea amărăciune și lipsă de roade, iar în ziua Domnului totul va arde — cum ard lemnul, fînul și paie — căci nu pot rezista la focul judecății.

Dar să continuăm cu arătarea dovezilor din Biblie. În Faptele Apostolilor — sau mai bine zis în Faptele Duhului Sfînt — găsim întemeiată Adunarea cu adevărat. Un loc sau două vor fi de ajuns, ca să dovedim aceasta: „Toți împreună erau nelipsiți de la templu în fiecare zi; frîngînd pîinea acasă își luau hrana cu bucurie și curăție de inimă, lăudînd pe Dumnezeu și fiind plăcuți înaintea întregului popor. Și Domnul adăuga, în fiecare zi, la numărul lor, pe cei care trebuiau să fie mîntuiți” (Faptele Apostolilor 2.46-47).

Așa era mersul lucrării pe vremea apostolilor: simplu, original. Cînd o persoană se întorcea la Dumnezeu, își lua locul în Adunare; nu era nici o greutate să fie primită; nu erau nici secte, nici partide — care să se pretindă fiecare o biserică, avînd cauza ei sau interesul ei particular. Nu era decît Adunarea lui Dumnezeu, unde El locuia, lucra și cîrmuia. Nu era un sistem format după voința, judecata sau conștiința omului. Omul nu pornise încă să întemeieze o biserică. Era numai lucrarea lui Dumnezeu Numai în seama lui Dumnezeu și în puterea Lui era să adune la un loc pe cei mîntuiți și să mîntuiască pe cei împrăștiați.

Singurul teren adevărat pe care se pot aduna cei credincioși este arătat în această mărturisire însemnată: „Este *un singur trup*, un singur Duh” (Efeseni 4.4). „Noi, care sîntem mulți, sîntem o singură pîine, un singur trup, căci toți luăm parte la acea singură pîine” (1 Corinteni 10.17). Dacă Dumnezeu declară că nu este decît „un singur trup”, este împotriva Lui să fie mai multe trupuri, secte sau denumiri. Chiar cînd într-o localitate nu este numărul întreg de credincioși care poate fi numit „trupul lui Hristos” sau „Adunarea lui Dumnezeu”, totuși credincioșii de acolo

trebuie să se adune pe terenul acestui „trup” și al acestei „adunări” și pe nici un alt teren. Atragem deosebita atenție cititorilor asupra acestui principiu, care rămîne în toate timpurile, în toate locurile și în toate împrejurările, starea de ruină a bisericii mărturisitoare nu atinge acest principiu. A fost adevărat — din ziua Cin- zecimii; este adevărat — în vremea de față; și va fi adevărat — pînă ce Biserica va fi răpită, ca să întîmpine Capul și Domnul ei — că este un singur trup Toți credincioșii fac parte din acest trup și ar trebui ca ei să se adune călăuziți de acest principiu și de nici unul altul.

Pentru ce — întrebăm noi — ar fi altfel în vremea de față? Pentru ce oamenii născuți din nou ar căuta altceva în afară sau deosebit de Adunarea lui Dum- nezeu? Nu e de ajuns să fii în Adunarea Lui?

Locul unde Se află. lucrează și cîrmuiește El nu e tocmai locul unde trebuie să fie toți ai Lui? Fără îndoială. Ar trebui să se mulțumească ei cu altceva? Nu, firește. Mai spunem răspicat încă o dată: „Ori Adunarea lui Dumnezeu, ori nimic”.

Este adevărat că s-au arătat decăderea, ruina și lepădarea de credință. Valul amenințator al rătăcirii a smuls multe din vechile hotare ale Adunării, înțelepciunea omului și voința lui sau, dacă vreți, priceperea, judecata și conștiința lui au fost la lucru în chestiunile privitoare la biserică și urmarea acestui fapt se arată ochilor noștri în sectele și partidele care aproape nu se mai pot număra în vremea de față. Totuși noi îndrăznim să spunem că Adunarea e totdeauna Adunare, cu toată decăderea, cu tot păcatul și cu toată încurcătura care au urmat. Greutatea de a ajunge să cunoști Adunarea poate să fie mare, dar realitatea ei odată găsită e neschimbată și neschimbătoare. Pe timpul apostolilor, Adunarea și-a înălțat capul cu hotărîre, lăsînd în urma ei pe de o parte ținutul întunecos al iudaismului, iar pe de altă parte păgînismul. Nu era cu putință să se fi înșelat atunci cineva cu privire la ea; ea era o mare realitate; o ceată de oameni vii, în mijlocul cărora locuia Dumnezeu; o ceată de oameni adunați, stăpîniți și călăuziți de Duhul Sfînt în așa fel, încît, dacă intra vreun necredincios sau vreun neștiutor, acesta era încredințat de toți și nevoit să recunoască faptul că Dumnezeu era acolo (citiți cu luare aminte 1 Corinteni 12 și 14).

Această Adunare ne este arătată în Faptele Apostolilor ca o realitate istorică. Apoi, venind la epistolele lui Pavel, vedem că apostolul se adresează Adunării în șapte locuri diferite și anume: la Roma, la Corint, în Galatia, la Efes, la Filipi, la Colose și la Tesalonic; în sfîrșit, la începutul Apocalipsei e vorba de niște epistole către șapte adunări diferite. În toate aceste locuri, Adunarea

lui Dumnezeu era un lucru văzut, simțit, real. întemeiat și păstrat de Dumnezeu însuși. Nu era o organizație omenească, ci un așezământ dumnezeiesc, o mărturie, un sfeșnic pentru Dumnezeu în fiecare loc.

Iată atâtea dovezi biblice despre faptul că Dumnezeu are pe pământ o adunare strânsă mănunchi, locuită și cîrmuită de Duhul Sfînt, care e singurul și adevăratul locuitor al lui Hristos pe pământ.

Faptele Apostolilor, în mod istoric, ne înfățișează Adunarea; epistolele în mod formal se adresează Adunării. Toate acestea sînt clare de tot. Și ținem s-o spunem apăsător: pentru înțelegerea acestui subiect, n-avem nevoie de nici un alt glas decît de glasul Sfintei Scripturi. Înțelepciunea omenească să tacă, fiindcă n-o recunoaștem; tradiția să nu-și înalțe glasul, fiindcă n-are trecere înaintea ochilor noștri; părerea mulțimii și ceea ce pare potrivit cu împrejurările să nu se aștepte să le băgăm în seamă. Noi credem că Sfintele Scripturi sînt de ajuns, căci ele cuprind tot ce trebuie, ca să facă desăvîrșit pe omul lui Dumnezeu și cu totul pregătit pentru orice lucrare bună (2 Timotei 3.16-17). Cuvîntul lui Dumnezeu ori este de ajuns, ori nu este de ajuns. Noi credem că este mai mult decît de ajuns pentru tot ce este necesar Adunării lui Dumnezeu. Nici n-ar putea fi altfel cînd însuși Dumnezeu este autorul lui. Ori făgăduim divinitatea Bibliei, ori recunoaștem că Biblia este de ajuns. Nu e cale de mijloc. Este cu neputință ca Dumnezeu să fi scris o carte nedesăvîrșită, o carte cu lipsuri.

Acesta este un principiu foarte serios în legătură cu subiectul nostru. Mulți scriitori protestanți, atacînd papismul, au păstrat autoritatea Bibliei și învățătura că ea este de ajuns; ni se pare însă că ei sînt totdeauna descoperiți cînd adversarii lor întorc atacul și le cer o dovadă luată din Scriptură în sprijinul unor lucruri încuviințate și primite de bisericile protestante.

Într-adevăr, în bisericile protestante sînt primite și practicate multe lucruri care nu se bucură de încuviințarea Cuvîntului; și cînd viclenii și inteligenții apărători ai papismului au atras atenția asupra acelor lucruri și au cerut să li se răspundă pe ce autoritate biblică se întemeiază ele, atunci slăbiciunea protestantismului a fost dată la iveală în chip izbitor. Dacă la un moment dat, într-o privință oarecare ne învoim să apelăm la tradiție sau la ceea ce este bine văzut de mulțime, cine va putea să arate hotarele unde trebuie să ne oprim? Dacă ne este îngăduit ca într-o privință oarecare să ne depărtăm de Scriptură, pînă unde putem să mergem în această direcție? Dacă în vreo privință admitem autoritatea tradiției, cine trebuie să-i hotărască întinderea? Dacă părăsim

calea îngustă a descoperirii dumnezeiești și intrăm în câmpul întins și încurcat al tradiției omenești, atunci n-are dreptul fiecare să aleagă ce vrea? într-un cuvânt, este cu neputință să te poți împotrivi susținătorilor catolicismului roman, stînd pe alt teren decît pe acel al Adunării lui Dumnezeu, unde se recunoaște că Scriptura, numele lui Isus și puterea Duhului Sfînt sînt de ajuns. Dumnezeu să fie binecuvîntat!

Adunarea își are drept temelie „Piatra cea vie”, cu toate că o arătare locală a acestei Adunări poate să fie numai „doi sau trei adunați numele lui Isus” — deci o ceată slabă, săracă, fără renume, „gunoaiele pămîntului”, „lepădătura tuturor”.

Este bine să fim lămurii și hotărîți în privința acestui subiect. Făgăduința lui Hristos nu poate lipsi niciodată. Binecuvîntat să fie numele Lui! El S-a coborît pînă la cel mai mic număr posibil la care poate fi redusă Adunarea Lui: chiar la doi. El e plin de îndurare! El împărtășește tot prestigiul, toată valoarea și toată puterea Numelui Său dumnezeiesc și nemuritor unui mic număr de credincioși neînsemnați, adunați în jurul Lui. E limpede de tot, pentru cine vrea să înțeleagă cum trebuie, că Domnul Isus, vorbind despre „doi sau trei”, nu Se gîndea la acele întinse sisteme care s-au format în vremurile vechi, în evul mediu și în timpurile moderne, în răsărit și în apus, numărînd pe ucenicii lor nu cu „doi sau trei”, ci cu împărățiile, provinciile și parohiile. E clar de tot că o țară întreagă botezată și „două sau trei” suflete vii, adunate în numele lui Isus, nu înseamnă și nu pot să însemne același lucru. Creștinătatea botezată e un lucru, iar Adunarea lui Dumnezeu este altul. Vom vedea în curînd ce este aceasta din urmă și spunem deslușit că ele nu sînt și nu pot să fie totuna. De obicei lumea le confundă, cu toate că nu există două lucruri care să fie mai bine deosebite între ele ca acestea.

Dacă vrem să știm prin ce icoană închipuitoare (simbol) înfățișează Hristos lumea botezată, n-avem decît să ne gîndim la „grăuntele de muștar” ajuns copac mare și la „aluatul” — de la Matei 13. Cel dintîi ne arată cum este în afară „împărăția cerurilor”, cel de al doilea ne arată cum este înăuntru această împărăție. Aceasta, la obîrșie, fusese întemeiată în adevăr și în curăție, dar, prin lucrarea primejdioasă a lui Satan, a ajuns înăuntru ceva stricat. În afară, e adevărat — se arată populară, are o înfățișare măreață și se întinde pînă departe pe pămînt, adunînd tot felul de oameni sub umbra stăpînirii ei. Aceasta este lecția — simplă, dar foarte serioasă — pe care, printr-o înțelegere duhovnicească, o învățăm de la „grăuntele de muștar” și de la „aluatul” de la Matei 13.

Iar noi adăugăm că, numai învățînd bine această lecție, căpătăm destoinicia de a face deosebirea necesară între „împărăția cerurilor” și „Adunarea lui Dumnezeu”.

Cea dintîi poate fi asemănată cu o mlaștină întinsă, a doua cu o gîrlă care curge străbătînd mlaștina și deci în primejdie neînreruptă să-și piardă caracterul ei deosebit, amestecîndu-se cu apa înconjurătoare a mlaștinei.

A confunda cele două lucruri înseamnă a da o lovitură de moarte oricărei discipline sfinte și, ca urmare, curăției din Adunarea lui Dumnezeu.

Dacă „împărăția” și „Adunarea” înseamnă unul și același lucru, atunci cum trebuie să lucrăm în cazul „răului” de la 1 Corinteni 5? Apostolul ne spune să-l dăm afară. Dar unde trebuie să-l punem? Domnul nostru însuși ne-a spus lămurit: „Țarina este lumea”; și apoi, în Ioan 17, El spune că ai Lui nu sînt din lume. Aceasta limpezește bine totul. Cu toate acestea, oamenii zic — chiar față de declarația Domnului nostru, că țarina e biserica — că neghina și grîul — nelegiuții și cei credincioși — trebuie să crească împreună și deci nu trebuie despărțite sub nici un cuvînt. Astfel învățătura limpede și precisă a Duhului Sfînt din 1 Corinteni 5 este pusă în opoziție vădită cu învățătura tot așa de lămurită și de precisă a Domnului nostru din Matei 13; și aceasta vine de acolo că se confundă cele două lucruri deosebite și anume: „împărăția cerurilor” și „Adunarea lui Dumnezeu”.

Subiectul pe care îl tratez aici nu-mi îngăduie să mă ocup mai mult de chestiunea „împărăției cerurilor”. Deocamdată socotesc că am spus de ajuns dacă am reușit să fac pe cititor să-și dea seama de deosebirea dintre „împărăție” și „Adunare”. Acum vom cerceta ce este Adunarea. Duhul Sfînt să fie învățătorul nostru!

Căutînd să răspundem la întrebarea: **ce este Adunarea lui Dumnezeu?** — pentru a da claritate și precizi gîndurilor noastre, vom încerca mai întîi să dăm răspuns la următoarele patru întrebări:

1. Care este *terenul* pe care se strînge Adunarea?
2. Care este *centrul* în jurul căruia se strînge Adunarea?
3. Care este *puterea* prin care se strînge Adunarea?
4. Care este *autoritatea* de care ascultă Adunarea în privința strîngerii ei?

1. **Terenul** pe care se strînge Adunarea lui Dumnezeu este *mîntuirea* sau *viața veșnică*. Nu intrăm în Adunare ca să dobîndim mîntuirea, ci intrăm în ea tocmai din pricină că sîntem mîntuiți.

Una din învățăturile (dogmele) cu care se mîndrește Roma este aceasta: „In afară de Biserică nu este mîntuire”. Da, dar noi, întorcînd vorba lor, putem să mergem mai departe și să spunem: „In afară de adevărata Stîncă — Hristos — nu este Biserică”. Dați la o parte Stîncă și nu rămîne decît o fabrică de rătăcire și de stricăciune.

Ce înșelăciune nenorocită să crezi că poți fi mîntuit prin așa ceva! Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că lucrurile nu stau astfel. Nu ajungem la Hristos prin Biserică, ci ajungem la Biserică prin Hristos. A răsturna această ordine înseamnă a da la o parte cu totul pe Hristos și a nu avea nici Stîncă, nici Biserica, nici mîntuirea. Trebuie să întîlnim pe Hristos ca pe Mîntuitorul cel viu înainte de a avea a face cu Adunarea; așa se face că unii au putut să aibă viața veșnică și să se bucure din plin de mîntuire chiar cînd nici nu exista o Adunare a lui Dumnezeu pe pămînt.

E ceva care nu se mai întîlnește în altă parte. In Vechiul Testament, nu se pomenește. Pavel spune anume că n-a fost descoperit în celelalte veacuri; era ascuns în Dumnezeu. Taina Bisericii n-a fost dată să fie cunoscută pînă ce a fost încredințată lui Pavel (citiți cu atenție Romani 16.25-26; Efeseni 3.3-11; Coloseni 1.24-27). Este adevărat — din fericire foarte adevărat — că Dumnezeu avea un popor al Său în vremurile Vechiului Testament, dar nu e vorba de poporul lui Israel, ci de un popor duhovnicesc, mîntuit, făcut viu, care trăia prin credință și care a mers în cer, unde e cunoscut sub numele de „duhurile celor drepti făcuți desăvîrșiți” (Evrei 12.23). Cele două limite ale istoriei pămîntești a Bisericii sînt Cincizecimea (Faptele Apostolilor 2) și răpirea (1 Tesaloniceni 4.16-17).

Prinzînd acest adevăr, nu putem să mai fim atît de naivi într-o vreme ca aceasta, cînd pretențiile clericale se ridică atît de sus. Biserica — în chip fals numită astfel — își deschide brațele cu o dragoste înșelătoare și invită bietelesuflete împovărate de păcate, trudite și copleșite de lume, să-și găsească adăpost în sînul ei. Cu o dărnicie vicleană, ea deschide ușa comorilor ei și le pune la îndemîna sufletelor lipsite și îndurerate. Și firește, bogățiile au o puternică atracție pentru cei care nu stau pe „Stîncă”. Ea are o preoție cu hirotonie care pretinde că-și trage obîrșia — printr-o linie neîntreruptă — chiar de la apostoli. (Vai! cît de diferite sînt cele două capete ale

liniei!) Ea are o jertfă continuă. (Vai! o jertfă fără vărsare de sânge și deci fără valoare (Evrei 9.22). Ea are slujbe strălucitoare; dar — vai! — ele își au obârșia în umbrele unor timpuri trecute, umbre care au fost înlocuite pentru totdeauna prin Persoana, lucrarea și slujba veșnicului Fiu al lui Dumnezeu, al cărui nume fără seamăn să fie binecuvântat în veci!

Credinciosul are un răspuns care poate fi socotit cea mai potrivită încheiere față de pretențiile și făgăduințele sistemului roman. Iată-l: el a găsit totul în Mîntuitorul Cel răstignit și înviat. Ce nevoie mai are credinciosul de jertfa liturghiei? El este spălat cu sângele lui Hristos. Ce nevoie mai are el de un biet preot păcătos, muritor, care nu se poate mîntui pe sine? El are ca mare-preot pe Fiul lui Dumnezeu. Ce nevoie mai are el de slujbele făcute cu atîta fast? El își aduce închinarea în duh și în adevăr — chiar în Locul Preasfînt, unde intră prin sângele lui Isus.

Dar nu numai cu catolicismul roman avem a face cînd este vorba de desfășurarea primului punct. Tare mi-e teamă că, afară de catolicii romani, vor mai fi mii de oameni care, în inimile lor, privesc la Biserică, dacă nu pentru mîntuire, cel puțin ca și cum ea ar fi un pas ca să ajungă la aceasta.

Așa fiind, este de mare însemnătate să înțelegem bine că terenul pe care se strînge Adunarea lui Dumnezeu este mîntuirea sau viața veșnică; astfel că, oricare- ar fi scopul acestei Adunări, el nu e cîtuși de puțin acela de a procura membrilor ei mîntuirea, întrucît toți aceștia sînt mîntuiți înainte de a-i trece pragul.

Adunarea lui Dumnezeu este — de la un capăt și pînă la altul — o casă de oameni mîntuiți. Ce fapt binecuvîntat! Ea nu este un așezămînt lăsat cu scopul de a se îngriji de mîntuirea păcătoșilor sau de nevoile lor religioase. Nu! Ea este un trup viu, mîntuit, format și adunat de Duhul Sfînt, „pentru ca domniile și stăpînirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu" (Efeseni 3.10) și pentru a mărturisi în tot universul că numele lui Isus este de ajuns.

Dar marele vrăjmaș al lui Isus și al Bisericii știe bine cît de însemnată și cît de puternică este mărturia pe care este chemată s-o dea pe pămînt Adunarea lui Dumnezeu; iată de ce el își desfășoară întreaga lui putere infernală, ca să zdrobească această mărturie în toate chipurile. El urăște numele lui Isus și tot ceea ce caută să aducă glorie acestui nume. Așa se explică împotrivirea lui înverșunată față de Adunarea privită ca întreg, cum și față de orice arătare locală a ei, în orice loc s-ar afla ea. El n-are nimic de zis împotriva unei simple asocieri religioase,

întemeiată cu scopul de a satisface nevoile religioase ale omului, asociere susținută de autoritățile sau prin daruri de bunăvoie.

Din partea Satanei, puteți să întemeiați ce vreți; puteți să faceți orice asocieri doriți; puteți să fiți ce vreți, dar numai Adunarea lui Dumnezeu nu; căci pe aceasta el o urăște de moarte și va căuta prin tot ce-i stă în putință s-o vatăme și s-o ruineze.

2. Aceasta ne conduce în mod firesc la al doilea punct, adică: **centrul** în jurul căruia se strânge Adunarea lui Dumnezeu. Centrul este Hristos, „piatra cea vie” — după cum citim în cea dintâi epistolă a lui Petru 2.4-5: „Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sînteți zidiți ca o casă duhovnicească, o preoție sfîntă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos”.

Deci Adunarea lui Dumnezeu se strânge în jurul Persoanei lui Hristos Cel viu; nu în jurul unei învățături, oricît de adevărată ar fi ea; nici în jurul unei porunci, oricît de însemnată ar fi; ci în jurul unei persoane dumnezeiești, vii. Acesta este un punct de cea mai mare însemnatate; trebuie prins bine, păstrat cu tărie și credincioșie și apoi recunoscut și înfăptuit fără încetare.

„Apropiați-vă de El!” Nu e vorba să ne apropiem de ceva, de un lucru oarecare, ci de Hristos, de Persoana Lui. „Să ieșim dar afară din tabără, *la El*” (Evrei 13). Duhul Sfînt ne conduce numai la Isus. Și nimic altceva decît aceasta nu ne va fi de folos. Cineva poate să spună că s-a alipit de o biserică, s-a făcut membru al unei adunări religioase, s-a alipit de o partidă ori s-a pus în slujba unei cauze sau a unui scop oarecare. Toate aceste feluri de a vorbi nu fac altceva decît să întunece și să încurce înțelesul și să ascundă dinaintea ochilor noștri gîndul dumnezeiesc despre Adunarea lui Dumnezeu. Chemarea noastră nu este să ne alipim de un lucru. Cînd Dumnezeu ne-a ajutat să ne întoarcem la El, prin Duhul Său ne-a alipit de Hristos și aceasta trebuie să fie de ajuns pentru noi. Hristos este singurul centru al Adunării lui Dumnezeu. Și nu este de ajuns? Întrebăm noi. Nu este prea de ajuns pentru noi să fim „un singur duh cu El” (1 Corinteni 6.17)? De ce să mai adăugăm ceva la aceasta?

„Acolo unde doi sau trei sînt adunați pentru Numele Meu, acolo sînt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18.20). Ce ne trebuie mai mult? Dacă Isus este în mijlocul nostru, ce ne trebuie un președinte-om? De ce să nu-L lăsăm pe El — toți din toată inima — să ocupe El scaunul prezidențial și de ce să nu ne supunem cu smerenie Lui, în toate lucrurile? De ce să ridicăm în

casa lui Dumnezeu, sub o înfățișare sau alta, o autoritate omenească? Și, Ia drept vorbind, așa se face și e bine să dăm lucrurile pe față.

În așa zisa Biserică (Adunare) s-a așezat omul. Vedem cum lucrează autoritatea omului acolo unde numai autoritatea dumnezeiască, singură, ar trebui recunoscută. N-are a face că această autoritate este un papă, un pastor, un preot sau un președinte. Vorba este că un om s-a așezat în locul lui Hristos. Poate că papa, în câmpul său de lucru, numește un cardinal, un legat sau un episcop; sau poate că un președinte hotărăște pe cineva să îndemne sau să se roage timp de zece minute. Principiul e unul și același: lucrează autoritatea omenească pe un teren unde ar trebui recunoscută numai autoritatea lui Dumnezeu. Dar dacă Hristos este în mijlocul nostru, ne putem bizui pe El pentru orice lucru.

Vorbind în felul acesta, ne așteptăm la următoarea împotrivire din partea apărătorilor autorității omenești: „Cum — vor spune ei — o adunare ar putea să meargă ea totdeauna fără s-o prezideze un om? Nu s-ar ajunge la tot felul de încurcături și de neorânduiri? Nu s-ar deschide astfel poarta oricărui nechemat — oricărui neînvestit cu vreun dar, deci neîndreptățit — să se impună adunării? Nu vom vedea atunci oameni care se vor ridica în orice împrejurare și ne vor tulbura cu flecăreala lor și cu îngîmfarea lor supărătoare?

Răspunsul nostru este foarte simplu: Isus este tot ce ne trebuie. Ne putem bizui pe El în ceea ce privește păstrarea ordinii în casa Lui. În mâna Lui cea bună și puternică trebuie să ne simțim în mai multă siguranță decît în mîinile celui mai îndemîntic președinte-om. Toate darurile duhovnicești le avem în Isus. El e izvorul oricărei autorități și al oricărei slujbe. „El ține în dreapta Sa cele șapte stele". Să ne încredem în El și El Se va îngriji de buna rînduială a adunării noastre tot așa de deplin cum S-a îngrijit și de mîntuirea sufletelor noastre! Iată pentru care pricină ia titlul acestei broșuri — „Adunarea lui Dumnezeu" — am adăugat cuvintele: „Isus este de ajuns".

Noi credem că numele lui Isus este într-adevăr de ajuns nu numai pentru mîntuirea fiecăruia în parte, ci și pentru toate nevoile Adunării — pentru adorare, pentru legătura frățească, pentru slujbă, pentru disciplină, pentru conducere, cu un cuvînt pentru tot, tot. Dacă îl avem pe El, avem totul și din belșug.

Iată miezul învățaturii noastre. Singura noastră țintă este să înălțăm numele lui Isus, deoarece credem că tocmai în casa Sa El a fost lipsit de cinstea care I se cuvine. El a fost detronat și în

locul Lui a fost pusă autoritatea omenească. În zadar dă El un dar pentru slujbă, căci cel care are darul nu cutează să-1 pună în lucrare fără pecetea, fără consacrarea și încuviințarea omului. Și nu numai atât, dar, în timp ce un om socotește necesar să dea unuia și altuia pecetea, consacrarea și încuviințarea sa, el însuși n-are nici un pic de dar spiritual și poate nici pic de viață spirituală — și totuși este un slujitor recunoscut. Pe scurt, autoritatea omului face un slujitor din cineva care n-are dar din partea lui Hristos; pe când cineva cu un dar din partea lui Hristos nu poate să fie slujitor fără autoritatea omului. Dacă acestea nu însemnează o necinstire adusă numelui lui Hristos, nu știu ce mai însemnează.

Cititor creștin, oprește-te și cântărește bine acest principiu al autorităților omenești. Mărturisim că dorim mult să mergi pînă la rădăcina lui și să judeci temeiul lui în lumina Sfintei Scripturi și a prezenței lui Dumnezeu.

Acest principiu este marele punct de deosebire dintre Adunarea lui Dumnezeu și toate sistemele religioase de sub soare.

Dacă cercetezi aceste sisteme, de la catolicism și pînă la forma cea mai rafinată de asociație religioasă, vei găsi pretutindeni recunoscută și cerută autoritatea omului. Cu aceasta vei putea funcționa ca slujitor; fără ea nu. Dimpotrivă, în Adunarea lui Dumnezeu, un dar din partea lui Hristos — acesta și numai acesta — face din cineva un slujitor, fără vreo consacrare din partea unei autorități omenești. „Nu de la oameni, nici prin om, ci prin Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat dintre cei morți” (Galateni 1.1). Iată marele principiu al slujirii în Adunarea lui Dumnezeu.

Astfel, dacă romano-catolicismul este pus pe aceeași treaptă cu toate celelalte sisteme religioase din zilele noastre, este de la sine înțeles că aceasta este numai avînd în vedere principiul autorităților în ceea ce privește slujirea. Dumnezeu nu lasă ca un sistem care înlătură Cuvîntul lui Dumnezeu, care învață idolatria, cultul sfinților și al îngerilor precum și o mulțime de rătăcirii și de superstiții grosolane și respingătoare — să fie privit de noi în același fel cu organismele religioase în care Cuvîntul lui Dumnezeu este ținut sus și unde adevărul Scripturii este mai mult sau mai puțin răspîndit. Nimic nu poate să fie mai departe de gîndurile noastre ca lucrul acesta. Noi credem că papismul, ca sistem religios, e abătut de la adevărul Scripturii, cu toate că mulți copii ai lui Dumnezeu au fost în acest sistem și poate că sînt încă înfășurați în el.

Cu acest prilej ținem să declarăm deschis că noi credem că în toate comunitățile și bisericile protestante se găsesc sfinți ai lui Dumnezeu — fie ca slujitori, fie ca simpli credincioși — și că Domnul îi folosește în felurite chipuri, binecuvântând lucrarea lor, slujba lor și mărturia personală.

În sfârșit, mai ținem să declarăm că nu ne trece prin minte să mișcăm nici măcar un deget ca să atingem vreunul din aceste sisteme. Nu cu ele avem noi a face; de ele Se va ocupa Domnul. Noi avem a face cu sfinții din aceste sisteme și căutăm ca, printr-o acțiune spirituală, prin lucrarea cuvintelor Scripturii, să-i scoatem din ele și să-i ducem să-și ia cuvenitul loc în Adunarea lui Dumnezeu.

Acestea fiind spuse pentru a ne feri de orice greșeală, ne întoarcem cu o tărie nouă la principiul nostru și spunem că firul autorității omenești străbate toate sistemele religioase ale creștinătății și că, pe bună dreptate, între Biserica Romei și Adunarea lui Dumnezeu nu este un teren comun nici măcar cât un fir de păr. Noi credem că un suflet care caută în mod sincer adevărul, ieșind din întunericul papismului, nu se poate opri pînă ce nu ajunge în lumina strălucitoare și binecuvîntată a Adunării lui Dumnezeu. Cine caută, va avea nevoie — poate — de ani de zile ca să străbată spațiul dintre ele.

Pașii unui astfel de om vor fi înceteți și prudenți; dar dacă urmează lumina cu simplitate, cu sinceritate și temere de Domnul, nu va găsi odihnă între cele două locuri opuse. Adunarea lui Dumnezeu este adevăratul loc al tuturor copiilor lui Dumnezeu. Dar, vai! ei nu sînt toți în ea; și aceasta spre paguba lor și spre necinstirea Domnului lor. Ei trebuie să fie acolo nu numai pentru că Dumnezeu este în mijlocul ei, dar și pentru că acolo este lăsat El să lucreze și să conducă.

Acest motiv este de cea mai mare însemnătate. Totuși cineva ar putea spune: „Dumnezeu, nu este El pretutindeni? Și nu lucrează El în locuri diferite?” Fără îndoială, El este pretutindeni și lucrează chiar în mijlocul rătăcirii și al celei mai mari fărâdelegi. Dar El nu este lăsat să conducă în sistemele oamenilor, deoarece în acestea — după cum am văzut — totul este autoritatea omului.

„Totuși, dacă Dumnezeu întoarce și binecuvîntează suflete într-un sistem, nu este aceasta pentru noi o pricină să stăm acolo? Am putea deci să fim chiar în biserica Romei, că doar mulți oameni au fost convertiți și binecuvîntați chiar în acest sistem înfricoșător”. (În legătură cu o

trezire făcută de curînd, am auzit vorbindu-se de persoane ale căror suflete au fost răscolite în capele catolice.)

Răspundem: cine dovedește prea mult, nu dovedește nimic; apoi, nu se poate scoate nici o îndreptățire a sistemului din faptul că Dumnezeu lucrează și în el. Dumnezeu este suveran și poate să lucreze unde-I place. Se cade însă ca noi să ne supunem autorității Lui și să lucrăm acolo unde ne-a poruncit El. *Stăpînul meu poate să meargă unde-I place; eu însă nu trebuie să mă duc decît acolo unde mi-a spus El să merg.*

Dar se va mai zice: „Nu este oare primejdie ca oameni nechemați să-și impună slujba lor Adunării lui Dumnezeu? Și atunci ce deosebire este între Adunare și sistemele oamenilor?” Răspundem: „Da, există această primejdie; dar atunci așa ceva s-ar petrece împotriva principiului, nu potrivit lui”. Aceasta este toată deosebirea. Vai! vai! vedem ridicîndu-se în adunările noastre oameni pe care bunul simț — nu mai vorbim de starea lor duhovnicească — ar trebui să-i țină țintuiți pe scaunele lor. Aceasta este ceva îngrozitor și umilitor în același timp. Să nu-și închipuie cineva că, luptînd pentru adevărul despre Adunarea lui Dumnezeu, trecem cu vederea sau uităm primejdiile și încercările la care este supusă Adunarea. Departate de noi așa ceva! Cînd cineva a avut 28 de ani de experiență în această privință — cum am avut noi — nu se poate să nu fi simțit marea greutate cu care a avut de luptat, pentru a se menține pe terenul Adunării lui Dumnezeu. Dar atunci chiar încercările, primejdiile și greutățile nu se arată decît ca atîtea dovezi — apăsătoare, bine înțeles — ale adevăratei poziții; și, dacă cineva ar spune că nu este altă soluție decît să apelăm la autoritatea omului — adică să punem un om în locul lui Hristos — să ne întoarcem deci la sistemele omenești — atunci noi vom declara fără cea mai mică șovăire că leacul acesta ar fi mult mai rău decît răul însuși. Într-adevăr, dacă noi am adopta soluția aceasta, atunci ea n-ar fi altceva decît cea mai tristă arătare a răului, căci nimeni nu s-ar plînge de un astfel de lucru ca de ceva rău, ci, dimpotrivă, ne-am lăuda cu el, privindu-l ca rod al așa zisei „bune rînduiri”.

Dar — binecuvîntat să fie Dumnezeu! — este un leac. Care? „Eu sînt acolo, în mijlocul lor”. Și este de ajuns. Aceasta nu înseamnă că este un papă, un preot, un slujitor sau un președinte în mijlocul lor, în fruntea lor. Gîndul acesta nu se găsește nicăieri în Noul Testament, de la un capăt al lui pînă la celălalt. Chiar în privința adunării din Corint, unde era încurcătură și se arătau lucruri grele, apostolul cel insuflat nu se gîndește la un președinte-om.

„Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorîndu-ielii, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților" (1 Corinteni 14.33). Dumnezeu era acolo, ca să păstreze buna rînduială. Era nevoie ca cei din Corint să privească la El, nu la om, orice titlu ar fi purtat acesta. Să pui un om ca să păstreze buna rînduială în Adunarea lui Dumnezeu, aceasta înseamnă curată necredință și o insultă adusă prezenței lui Dumnezeu. Ni s-a cerut adesea să arătăm cuvinte din Scriptură în sprijinul gîndului că Dumnezeu este de față în Adunare. La aceasta răspundem: „Eu sînt acolo". Și: „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduiei". Pe acești doi stîlpi putem să stabilim cu succes adevărul glorios despre prezența lui Dumnezeu în Adunare — adevăr care trebuie să păzească pe toți aceia care-l primesc din partea lui Dumnezeu și-l țin și totodată să-i elibereze de orice sistem omenesc, orice nume ar purta el. Minții noastre îi este cu neputință să recunoască pe Hristos ca centru și conducător suveran în Adunare și de aceea încuviințează întronarea omului acolo. Dar, cînd am gustat odată dulceața de a fi supuși lui Hristos, nu mai putem niciodată să ne plecăm sub jugul robiei omului. Aceasta însă nu înseamnă nesupunere, nici teamă de control. Nu. Este numai și numai refuz de a ne pleca în fața unei false autorități și totodată refuz de a încuviința o uzurpare vinovată.

Îndată ce vedem că omul a uzurpat autoritatea în așa zisa Biserică, întrebăm simplu: „Tu cine ești?" și ne retragem în cercul în care Dumnezeu singur este recunoscut. „Totuși sînt greșeli, sînt rele și sînt abuzuri chiar în acest cerc". Fără îndoială; dar, dacă există și aici astfel de lucruri, avem pe Dumnezeu care să îndrepte, care să vindece. Apoi, dacă o adunare este tulburată că s-au strecurat în ea oameni lipsiți de bun simț și nepricepuți, oameni care nu s-au măsurat niciodată în prezența lui Dumnezeu, oameni care n-au nici bunăcuviință, nici spirit de dreptate și totuși declară că sînt conduși de Duhul Sfînt, oameni neliniștiți care vor să fie ceva și care țin adunarea într-o stare de teamă nervoasă cu privire la ceea ce s-ar putea întîmpla, ei bine, o adunare pusă la o încercare atît de grea, ce ar trebui să facă? Să părăsească terenul cu nerăbdare, cu mîhnire și dezamăgire? Să lase totul la o parte ca pe o istorisire închipuită, ca pe o himeră zadarnică? Da, așa au făcut unii, dovedind prin aceasta că n-au înțeles niciodată ceea ce făceau sau, dacă au înțeles, totuși n-au avut credință ca să stăruiască. Domnul să aibă milă de ei și să le deschidă ochii, ca să vadă de unde au căzut și să ajungă să înțeleagă cum se cuvine ce este Adunarea lui Dumnezeu, spre deosebire de cele mai atrăgătoare sisteme omenești!

Dar ce trebuie să facă Adunarea când se ivesc abuzuri în mijlocul ei? Simplu: să privească la Hristos ca la stăpînul casei Lui; să-L recunoască în locul care Li aparține; să pună numele lui Isus să lucreze în privința abuzului, oricare-ar fi el.

Va spune cineva că aceasta nu este de ajuns. Dar a fost încercat acest mijloc și a dat greș? Nu credem, nu putem crede așa ceva. Putem s-o spunem cu toată siguranța: dacă aparent numele lui Isus nu este de ajuns, nu vom recurge niciodată la om și la biata lui orînduială. Cu ajutorul lui Dumnezeu, nu vom șterge niciodată numele cel fără de seamăn al lui Isus de pe drapelul în jurul căruia ne-a adunat Duhul Sfînt, pentru a pune în locul lui numele pieritor al unui muritor.

Cunoaștem foarte bine marile greutăți și încercările chinuitoare care se leagă de Adunarea lui Dumnezeu. Credem însă că aceste greutăți și încercări țin neapărat de Adunare. Sub bolta albastră a cerului nu este nimic altceva care să fie urît de Diavolul așa cum este urîtă Adunarea lui Dumnezeu. Împotriva ei, Diavolul pune în mișcare cerul și pămîntul. În această privință am văzut multe. De exemplu, un evanghelist se duce într-un loc și predică, spunînd că numele lui Isus este de ajuns pentru mîntuirea sufletului; și mii de ascultători îi sorb cuvintele de pe buze. Dar, cînd același slujitor se duce mai tîrziu în același loc și, predicînd aceeași Evanghelie, face un pas mai departe și învață că același Isus este de ajuns ca să răspundă tuturor nevoilor pe care le are o adunare de credincioși — atunci se va vedea combătut din toate părțile. Pentru ce? Pentru că Satan urăște pînă și cea mai mică arătare a Adunării lui Dumnezeu.

Priviți un oraș care de veacuri stă cufundat în bezna formalismului religios, un popor mort adunîndu-se odată pe săptămîină, ca să audă pe un mort cum face o slujbă religioasă, iar în tot restul săptămîinii trăind în păcat și în nebunie. Nu este acolo nici măcar o singură suflare de viață, nici frunză care să se miște. Așa ceva îi place Diavolului. Dar cum se duce acolo cineva care înalță steagul numelui lui Isus — Isus pentru fiecare în parte și Isus pentru Adunare — numaidecît se observă o schimbare: furia iadului a fost pusă în mișcare; ea ridică o împotrivire plină de întuneric și de teamă.

Iată cum se explică furioasele atacuri îndreptate de atîta vreme împotriva celor care țin să stea pe terenul Adunării lui Dumnezeu. Fără îndoială, nu ascundem faptele vrednice de disprețuit, greșelile și căderile. Am dat destule prilejuri Vrajmașului prin nestatornicia și nebunia noastră. Am fost o biată epistolă ștearsă, o mărturie slabă, fără putere, o lumină șovăielnică. Pentru toate acestea trebuie să ne smerim adînc înaintea lui Dumnezeu. Nimic nu este mai necuviincios decît

să ne împodobim cu titluri pretențioase și să ne luăm dreptul de a fi mari în Biserică. Locul nostru este în țărână. Da, frați preaiubiți, să ne judecăm fiecare înaintea Domnului și să ne mărturisim Lui: iată locul în care trebuie să stăm.

Cu toate acestea, nu trebuie să lăsăm să ne scape gloriosul adevăr despre Adunarea lui Dumnezeu, pentru că — spre rușinea noastră — n-am putut să-l înfăptuim. Nu trebuie să judecăm adevărul prin ceea ce am făcut noi din el, ci în lumina lui să judecăm ceea ce am făcut noi. Să ocupi terenul hotărât de Dumnezeu e una și să umbli cu credincioșie pe acest teren e alta; și, deși este drept să judecăm purtarea noastră în lumina principiilor noastre, totuși adevărul este adevăr și putem fi siguri că Diavolul urăște adevărul cu privire la Adunare. O mîna de oameni simpli, adunați în numele lui Isus, ca să frîngă pîinea, sînt un spin în coasta Diavolului. Este adevărat că o astfel de adunare stîrnește mînia oamenilor mai ales cînd ea leapădă serviciile și autoritatea lor, ceea ce nu pot să suporte. Totuși, noi credem că rădăcina întregii chestiuni se găsește în ura lui Satan față de mărturia specială dată de Adunare cu privire la faptul că numele lui Isus este de ajuns ca să răspundă tuturor nevoilor posibile ale Adunării lui Dumnezeu. Iată într-adevăr o mărturie aleasă și noi dorim fierbinte s-o vedem dată cu cea mai mare credincioșie.

Știm că această mărturie întîmpină o înverșunată împotrivire. Lucrurile se petrec așa cum s-a întîmplat cu prizonierii înapoiți în Iudeea pe vremea lui Ezra și Neemia. Să ne așteptăm să întîlnim mulți Rehum-i și Sanbalaț-i. Neemia ar fi putut să ridice în oricare alt loc din lume un zid oarecare — dar nu pe cel de la Ierusalim — și Sanbalat nu l-ar fi mustrat. Dar ridicarea din nou a zidurilor Ierusalimului era o jignire de neiertat. De ce? Fără îndoială, pentru că Ierusalimul era centrul pămîntesc al lui Dumnezeu, în jurul căruia și astăzi El vrea să adune semințiile lui Israel. Iată taina împotrivirii Vrajmașului. Și nu treceți cu vederea disprețul lui: „Dacă se va sui o vulpe, le va dărîma zidul lor de piatră” (Neemia 4.3). Și totuși, Sanbalat și tovarășii săi n-au putut să-l dărîme. Ei ar fi putut să oprească lucrarea prin lipsa de credință și de energie a iudeilor, dar n-au fost în stare să dărîme zidul pe care l-a ridicat Dumnezeu. Cîtă asemănare cu timpurile de azi!

Într-adevăr, nu-i nimic nou sub soare. Și astăzi este dispreț, dar și o adevărată alarmă. Dacă cei care se adună în numele lui Isus ar fi cu inimile mai alipite de prețiosul lor centru, ce mărturie ar da! Ce putere! Ce biruință! Cu cîtă tărie ar vorbi El celor din jurul Său! „Căci unde sînt doi sau trei adunați pentru numele Meu, acolo sînt și Eu în mijlocul lor”. Sub soare, nu mai

este altceva asemănător, oricât de slabă și de neînsemnată ar părea o astfel de adunare. Domnul să ridice — spre lauda Sa — o astfel de mărturie pentru El în aceste zile din urmă! El să-i înmulțească roada prin puterea Duhului Sfânt!

3. Să venim acum la al treilea punct și anume: care este **puterea** prin care se strânge Adunarea? Și în această privință omul și lucrarea lui sînt date la o parte. Nu voința omului este aceea care face o alegere; nici mintea omului care descoperă; nici părerea omului care recomandă; nici conștiința omului care cere. Nu, ci Duhul Sfânt este puterea care adună sufletele în jurul lui Isus. După cum Isus este singurul centru, tot așa Duhul Sfânt este singura putere care adună. Și unul și celălalt nu depind deloc de om. Și aceasta se înfăptuiește acolo unde sînt doi sau trei *adunați*, căci nu se spune „unde doi sau trei *se întîlnesc*”. Mai multe persoane pot să se întîlnească în jurul unui centru oarecare, pe un teren oarecare și printr-o înrîurire oarecare și să formeze un club, o societate, o asociație, o comunitate. Dar Duhul Sfânt este acela care adună sufletele în jurul lui Isus pe terenul mîntuirii; și oriunde se face lucrul acesta, acolo este Adunarea lui Dumnezeu. Aceasta poate nu cuprinde pe toți sfinții lui Dumnezeu dintr-o localitate, totuși ea se află pe terenul lui Dumnezeu. Ea poate nu este alcătuită decît din „doi sau trei”, deși în sistemele religioase din aceeași localitate ar putea fi sute de creștini; numai cei „doi sau trei” se găsesc deci pe terenul Adunării lui Dumnezeu.

Acesta este un adevăr simplu: un suflet călăuzit de Duhul Sfânt se va aduna numai în numele lui Isus. Dacă ne adunăm în jurul oricărui alt lucru — fie în jurul unui adevăr oarecare, fie în jurul unei orînduieli sau porunci — în cazul acesta nu sîntem conduși de Duhul Sfânt. Aceasta însă nu este o chestiune de mîntuire. Mii de oameni sînt mîntuiți de Hristos fără ca totuși să-L recunoască pe El ca centru al lor. Ei se adună în jurul unei forme de conducere a bisericii, în jurul unei învățături favorite, în jurul unei orînduieli speciale, în jurul unui om înzestrat. Duhul Sfânt însă nu va aduna niciodată pe nimeni în jurul vreunui om sau în jurul vreunui lucru; nu, Duhul Sfânt adună numai în jurul lui Hristos Cel înviat. Aceasta este adevărat despre întreaga Biserică a lui Dumnezeu de pe pămînt; și fiecare adunare locală, oriunde s-ar găsi ea, trebuie să înfățișeze Biserica întreagă. Totuși *puterea* Adunării va depinde de măsura în care fiecare mădular al trupului se adună acolo cu toată inima în jurul numelui lui Isus.

Dacă mă alipesc de o ceată care are păreri deosebite, dacă sînt atras de una sau mai multe persoane ori de vreo învățătură, într-un cuvînt dacă nu este la mijloc puterea Duhului Sfînt care să mă conducă spre adevăratul centru al Adunării lui Dumnezeu — atunci nu voi fi decît o piedică, o greutate, o pricină de slăbiciune; în loc să adaug ceva la lumina și la folosul general, voi face dimpotrivă. Aceasta este ceva practic și ar trebui să ne facă să ne judecăm și să ne cercetăm inimile cu privire la ceea ce ne-a atras spre Adunare și cu privire la purtarea noastră în mijlocul ei. Sîntem pe deplin încredințați că mărturia Adunării a slăbit mult datorită atîtor persoane care nu cunosc adevărata lor poziție. Astfel, unii vin la Adunare pentru că găsesc acolo o învățătură și o binecuvîntare pe care nu le pot găsi în altă parte. Alții vin aici pentru că le place simplitatea cultului. Alții vin căutînd iubire. Nimic din toate acestea nu este la înălțimea Centrului care trebuie să ne adune. Noi trebuie să fim în adunare pentru simplul motiv că numele lui Isus este singurul steag înălțat acolo și pentru că Duhul Sfînt ne-a adunat în jurul Lui.

Fără îndoială, învățătura care ne zidește este foarte prețioasă și trebuie s-o avem — dată cu mai multă sau mai puțină putere — acolo unde totul este în bună rînduială. Tot astfel, în privința adorării, știm bine că vom fi într-adevăr simpli și sinceri cînd credem că Dumnezeu este de față și cînd recunoaștem deplina suveranitate a Duhului Sfînt și ne supunem ei. În privința iubirii, spunem: dacă ne ducem la Adunare ca să găsim iubire, vom fi dezamăgiți în chip sigur; dar, dacă am ajuns în stare să cultivăm iubirea și s-o dăm altora, atunci să fim siguri că o vom întîlni într-o măsură mult mai mare decît ne-am aștepta sau decît am merita-o. În general, se constată că cei care se plîng mereu de lipsă de iubire din partea unora, n-au ei înși iubire față de alții; pe de altă parte, cei care umblă cu adevărat în iubire vă vor spune că în mii de cazuri li s-a arătat o atît de mare iubire, că n-au fost vrednici de ea. Să ne gîndim că cel mai bun mijloc de a scoate apă cu o pompă goală e să punem puțină apă în ea. Ne străduim și pompăm pînă nu mai putem; apoi plecăm amărîți, plîngîndu-ne că nu este pompa bună; dacă am fi pus însă în ea numai puțină apă, am fi dobîndit în schimb atîta apă, încît ar fi fost în stare să ne satisfacă toate nevoile.

Nu ne putem face decît o slabă idee de ceea ce ar fi Adunarea cînd fiecare s-ar lăsa condus de-a dreptul de Duhul Sfînt și cînd fiecare s-ar aduna *numai și numai* în jurul lui Isus. Atunci nu ne-am mai plînge de adunări apăsătoare, fără folos, obositoare. N-am mai vedea arătîndu-se omul lumesc și lucrarea agitată a firii omului, care îndrăznește să facă o rugăciune, să vorbească doar ca să se afle în treabă și să propună o cîntare doar ca să umple un gol. Atunci fiecare și-ar

cunoaște locul său în prezența Domnului; fiecare vas înzestrat cu dar ar fi umplut, pregătit și întrebuițat de mîna Stăpînului; fiecare privire ar fi îndreptată spre Isus, fiecare inimă ar fi ocupată de El. Un capitol din Scriptură citit ar fi ascultat ca însuși glasul lui Dumnezeu. Dacă cineva ar spune un cuvînt, acesta ar vorbi inimii cu putere. Dacă s-ar înălța o rugăciune, aceasta ar duce sufletele chiar în prezența lui Dumnezeu însuși. Dacă s-ar cînta o cîntare, ea ar înălța duhurile pînă la Dumnezeu și ar răsuna cum răsună coardele harfelor cerești. N-am mai avea cuvîntări goale, învățături sau chiar predici în rugăciune — ca și cînd am vrea să învățăm noi pe Dumnezeu; n-am mai avea rugăciuni la adresa vecinilor noștri și n-am mai cere pentru ei tot felul de haruri de care — ce trist! — noi ducem lipsă; n-am mai cînta cîntări doar de dragul muzicii. Toate acestea ar fi înlăturate. Ne-am simți atunci chiar în sanctuarul Lui Dumnezeu și ne-am bucura cum ne vom bucura atunci cînd vom adora pe Dumnezeu în pridvoarele cerești, de unde nu vom mai pleca niciodată.

Dar va întreba cineva: „Unde să găsim toate acestea aici pe pămînt?” Asta e asta. Într-adevăr, una este să arăți pe hîrtie un frumos ideal și alta este să-l înfăptuiești în mijlocul rătăcirii, al căderii și al neputinței. Totuși, prin harul lui Dumnezeu, unii dintre noi au gustat cîte ceva din această binecuvîntare; ne-am bucurat uneori de clipe cerești pe pămînt. De le-am avea mai dese! Domnul să lucreze în îndurarea Sa și să ridice nivelul Adunării în toate locurile! Să ne facă El și mai mult în stare să gustăm o pîrtășie și mai strînsă cu El și să-I aducem o închinare sub călăuzirea Duhului Sfînt! Tot El să ne ajute ca în viața noastră particulară să umblăm zi de zi judecîndu-ne pe noi înșine și căile noastre în sfînta Lui prezență în așa fel, încît cel puțin să nu ajungem o greutate de plumb pentru Adunare!

Și apoi, chiar dacă nu sîntem în stare să ajungem cu experiența noastră la ceea ce este Adunarea, să nu ne mulțumim cu mai puțin. Să căutăm să trăim pe treapta cea mai înaltă și să cerem fierbinte să fim ridicați acolo! în ceea ce privește terenul Adunării, să-l păstrăm cu o îndărătnicie sălbatică și să nu ne învoim niciodată, nici măcar pentru o singură clipă, să ocupăm alt teren. Cît privește tonul și caracterul Adunării, ele pot să se schimbe: depinde de credința și de starea duhovnicească a celor care sînt adunați. Acolo unde se capătă încredințarea că tonul e jos, cînd se simte că strîngerile laolaltă ajung fără folos, cînd de obicei se spun și se fac lucruri pe care frații duhovnicești le văd că nu sînt cum trebuie, — atunci toți cei care le văd să se îndrepte spre Dumnezeu - și să se îndrepte fără încetare — să se îndrepte spre El cu încredere și

atunci El în chip sigur va asculta și va răspunde. În felul acesta încercările și frământările nelipsite din Adunarea lui Dumnezeu vor avea urmarea fericită că ne vor mîna cu atît mai mult spre El și astfel din cel ce mîncă va ieși ce se mîncă și din cel tare va ieși dulceată (Judecători 14.14).

Trebuie să ne așteptăm la greutăți și încercări în Adunare, pentru că ea este *adevăratul* și singurul lucru dumnezeiesc de pe acest pămînt. Diavolul va desfășura toate puterile sale ca să ne alunge de pe acest teren sfînt și adevărat. El va încerca răbdarea fiecăruia, temperamentul fiecăruia, va răni sentimentele, va căuta să facă rău în mii de feluri, cu alte cuvinte va întrebuița tot ce-i stă în putință ca să ne facă să uităm Adunarea.

Este bine să ne aducem aminte că numai prin *credință* putem să ne păstrăm pe terenul dumnezeiesc. De altfel, tocmai aceasta este însușirea Adunării lui Dumnezeu, însușire care o deosebește de toate sistemele omenești. Și pe acest teren nu putem umbla decît prin credință. Mai mult decît atît; dacă urmărim să fim ceva aici, să dobîndim un loc, să ne înălțăm — aceste lucruri nu trebuie să le căutăm în Adunare. Mai curînd sau mai tîrziu, în Adunare ne va fi arătată starea în care ne aflăm. În Adunarea lui Dumnezeu, nu se ia în seamă dorința noastră de mărire pămîntească sau lumească. Prezența lui Dumnezeu vestejește o astfel de dorință și respinge orice pretenție a firii omenești.

În sfîrșit, nimeni nu poate să stea în Adunare dacă trăiește în vreun păcat ascuns. Prezența lui Dumnezeu este supărătoare pentru un astfel de om. N-am avut noi adesea în Adunare un sentiment de neliniște, pricinuit de amintirea atîtor lucruri rele care s-au strecurat în viața noastră în decursul săptămînii? Gînduri rele, gînduri bune, umblete prea puțin duhovnicești sau deloc — toate acestea ne apasă duhul și ne frămîntă conștiința în Adunare. De unde vine aceasta? Din faptul că atmosfera Adunării este mai sănătoasă decît aceea pe care am respirat-o în cursul săptămînii, cînd n-am stat în prezența lui Dumnezeu în viața noastră particulară și nu ne-am judecat. Dar cînd ne luăm adevăratul nostru loc într-o adunare spirituală, inimile ne sînt descoperite, căile pe care am umblat sînt aduse în lumină și această lucrare, care ar fi trebuit să se petreacă în particular — lucrare necesară judecății de sine — se petrece la masa Domnului. În aceasta este ceva trist și neplăcut pentru noi, dar tocmai un astfel de lucru dovedește prezența lui Dumnezeu în Adunare. Nivelul spiritual al Adunării este foarte coborît dacă inimile celor care vin în ea nu sînt descoperite și date de gol.

Pe de altă parte Adunarea dovedește o putere spirituală impunătoare când, printr-o puternică atmosferă dumnezeiască, ea respinge pe oamenii fără o bună purtare, pe oamenii nepăsători, pămîntești, lumești, ambițioși, iubitori de avere. Adunarea lui Dumnezeu n-are loc pentru astfel de persoane, care numai afară respiră ele liber. Nu putem să trecem cu vederea că mulți au părăsit terenul Adunării, deoarece căile lor nu se potriveau cu sfințenia acestui loc. Negreșit, este ușor să găsești drept motiv al plecării purtarea acelora de care te despați. Dar, dacă s-ar da la iveală *rădăcinile* lucrurilor la fiecare caz în parte, am găsi că cei mai mulți părăsesc Adunarea din pricină că nu pot să suporte lumina ei pătrunzătoare. „Mărturiile Tale sînt cu totul sigure: sfințenia este podoaba casei Tale, Doamne, în veci” (Psalmul 93.5).

Trebuie ca răul să fie judecat, căci Dumnezeu nu poate să-1 încuviințeze. Dacă o adunare îl îngăduie, aceea nu este deloc Adunarea lui Dumnezeu, cu toate că este alcătuită din creștini, cum spuneam. Să pretinzi că ești o Adunare a lui Dumnezeu și să nu judeci învățăturile rătăcite și căile rele, aceasta este o blestemăție, este ca și cum ai spune că Dumnezeu și păcatul pot locui împreună. Adunarea lui Dumnezeu trebuie să se păstreze curată, fiindcă ea este locuința lui Dumnezeu. Oamenii pot să încuviințeze răul și să numească aceasta liberalism, lărgime de inimă; casa lui Dumnezeu însă trebuie să se păstreze curată. Fie ca acest mare adevăr practic să pătrundă pînă în fundul inimilor noastre și să aibă o influență sfințitoare asupra mersului și caracterului nostru!

4. Cîteva cuvinte vor fi de ajuns ca să arătăm, în cele din urmă, care este **autoritatea** pe temeiul căreia se strînge Adunarea lui Dumnezeu. Această autoritate e Cuvîntul lui Dumnezeu și nimic altceva. Legea Adunării este Cuvîntul cel veșnic al Dumnezeului Celui viu și adevărat, nu tradiția, nici învățăturile sau poruncile oamenilor. Un loc din Scriptură spre care ne-am îndreptat deseori în decursul acestei scrieri arată totodată și drapelul în jurul căruia se strînge Adunarea și puterea prin care se strînge și autoritatea pe temeiul căreia se strînge: *numele lui Isus, Duhul Sfînt, Cuvîntul lui Dumnezeu*. Și ele sînt aceleași pentru întreaga lume. Oriunde m-aș duce: în Noua Zeelandă, în Australia, în Canada, în Londra, în Paris, la Geneva sau la Amsterdam, centrul, puterea care adună și autoritatea sînt aceleași și anume: nu putem recunoște alt centru decît Hristos; altă putere care adună decît Duhul Sfînt; altă autoritate decît Cuvîntul lui Dumnezeu; altă însușire decît sfințenia vieții și curăția învățaturii.

Așa este Adunarea lui Dumnezeu și afară de ea nu putem recunoaște alta. Da, putem să recunoaștem, să iubim și să onorăm pe sfinții lui Dumnezeu oriunde-i găsim; dar sistemele omenești le privim ca o necinstire a lui Hristos și potrivnice adevăratelor interese ale sfinților lui Dumnezeu. Dorim fierbinte să vedem pe toți creștinii pe adevăratul teren al Adunării. Noi credem că Adunarea este locul adevăratei binecuvântări și al unei puternice mărturii. De asemenea, credem că Adunarea dă un anumit fel de mărturie care nu este posibil când Adunarea este fărâmițată, chiar dacă fiecare membru al ei ar fi un Whitefield în ceea ce privește puterea de a evangheliza. Nu spunem aceasta ca să înjosim lucrarea de vestire a Evangheliei. Dimpotrivă, dorim ca toți să fie niște Whitefieldzi. Totuși nu putem să închidem ochii față de faptul că mulți obișnuiesc să disprețuiască Adunarea sub cuvânt că se duc să vestească Evanghelia; și, când ne ducem pe urmele lor, constatăm că nu pot să dea nimic sufletelor care s-au întors la Dumnezeu prin ei; parcă nu știu ce să facă apoi cu aceste suflete. Oamenii aceștia scot pietre din carieră, dar nu știu să le cioplească, pentru a le pune să alcătuiască laolaltă o clădire. Urmarea este că sufletele se împrăștie, ducându-se înapoi și încolo; unele au un mers nestatornic, altele trăiesc singuratice — toate însă lipsindu-se de adevăratul teren al Bisericii. Noi credem însă că toate aceste persoane ar trebui să-și ia locul în Adunarea lui Dumnezeu. Ele ar trebui să fie adăugate la Adunare, „ca să ia parte la frîngerea pîinii și la rugăciuni”; ar trebui să se adune în prima zi a săptămîinii, ca să frîngă pîinea și să se aștepte la Domnul Isus Hristos, ca să le zidească prin gura aceluia pe care l-a hotărît El. Iată calea cea simplă — după gîndul dumnezeiesc — care cere, poate, mai multă credință pentru a fi înfăptuită, din pricina numeroaselor secte în conflict în zilele noastre, dar totuși calea cea simplă și adevărată în privința strîngerii noastre laolaltă.

Ne așteptăm ca lucrul acesta să fie numit „prozelitism” „prejudecat”, „spirit de partidă” de către aceia care privesc ca o dovadă de liberalism și de lărgime de inimă atitudinea creștinului care spune: „Nu fac parte din nici o adunare”. Ei bine, iată o poziție ciudată, nelalocul ei, care, pe scurt, poate fi înfățișată astfel: este vorba de cineva care tăgăduiește totul, ca să scape de orice răspundere și să meargă cu toți și cu toate. Este un drum ușor pentru firea noastră și mai ales pentru cine vrea să capete bunăvoința tuturor; dar vom vedea ce se va alege de un astfel de drum în ziua Domnului. Deocamdată, pentru vremea de față, noi îl privim ca o vădită necredincioșie față de Hristos. În bunătatea Sa, Domnul să lucreze și să ferească pe toți ai Săi de drumul acesta!

Să nu-și închipuie cineva că prin aceasta am vrea să spunem că ar fi o nepotrivire între evanghelist și Adunare. Departe de noi gândul acesta! Evanghelistul trebuie să iasă din sînul Adunării și să fie în deplină legătură cu ea; el trebuie să lucreze nu numai ca să aducă sufletele la Hristos, ci să le aducă și în Adunare, unde să vegheze asupra lor păstori puși de Dumnezeu și unde să le învețe oameni cu darul de învățător, puși de Dumnezeu. N-avem nici cea mai mică dorință să tăiem cumva aripile evanghelistului; vrem numai să-i spunem cum să-și călăuzească mișcările. Ne doare inima cînd vedem o adevărată energie spirituală cheltuită într-o lucrare lipsită de o temelie puternică și neterminată. Negreșit este un mare cîștig să aduci suflete la Hristos. Unirea unui suflet cu Hristos este o lucrare făcută odată pentru totdeauna. Dar oare mieluseii și oile n-au nevoie să fie laolaltă, ca să aibă parte de îngrijire? Se mulțumește cineva să cumpere oi și apoi să le lase să rătăcească pe unde le place lor? Negreșit că nu. Dar unde ar trebui adunate oile lui Hristos? În staule făcute de oameni sau în Adunarea lui Dumnezeu? În Adunarea lui Dumnezeu, fără îndoială, căci oricît ar fi ea de slabă, oricît ar fi ea de disprețuită, oricît ar fi ea de hulită și de prigonită — să fim siguri că este singurul loc ce priește tuturor mieluseilor și tuturor oilor care alcătuiesc turma lui Hristos. Se înțelege, aici e răspundere, grijă, neliniște, trudă, nevoie de neîntreruptă veghere și de rugăciune — lucruri pe care carnea și sîngele le ocolesc cît mai mult.

Da, este foarte plăcut și atrăgător să cutreieri lumea ca evanghelist, să ai mii de oameni care îți sorb cuvintele de pe buze și sute de suflete ca pecete a slujbei tale; dar ce faci la urmă cu aceste suflete? Este neapărată nevoie să li se arate că adevăratul lor loc este în Adunarea lui Dumnezeu, unde cu toată ruina și lepădarea de credință a celor care mărturisesc că sînt creștini, pot să se bucure de părășie spirituală, de adorarea lui Dumnezeu și de slujba lucrătorilor ridicați de Dumnezeu. De aceste lucruri însă sînt legate multe încercări și grele frămîntări. De altfel, așa a fost și pe vremea apos toliilor. Cei care aveau într-adevăr grijă de turma lui Hristos au fost nevoiți să verse multe lacrimi, să înalțe rugăciuni fierbinți și să petreacă nopți fără odihna. Cu toate acestea gustau o părășie plăcută cu Marele Păstor, iar cînd se va arăta El, lacrimile lor, rugăciunile lor, vegherile lor nu vor fi uitate, ci — dimpotrivă — vor fi răsplătite, în vreme ce păstorii mincinoși, fără suflet, care n-au luat toiagul de păstor decît pentru a-și arăta față de turmă cruzimea lor și pentru a dobîndi de la ele un cîștig, își vor acoperi fața din pricina unei rușini veșnice.

Și cu acestea am fi putut să terminăm, dacă n-am fi avut pe inimă să răspundem la trei întrebări, pe care le-ar fi putut pune cititorul.

1. Cea dintâi întrebare: „Unde se poate găsi, din zilele apostolilor și pînă în veacul al XX-lea, ceea ce numești D-ta Adunarea lui Dumnezeu? Și unde se poate găsi acum?” Răspunsul este simplu: și în trecut și în zilele noastre găsim Adunarea lui Dumnezeu în paginile Noului Testament. Pentru noi n-are a face că Ne- ander. Mosheim, Milner și alții care au scris istoria Bisericii n-au reușit în interesantele lor cercetări să zărească măcar o singură trăsătură a ceea ce noi numim Adunarea lui Dumnezeu, de la sfîrșitul vremii apostolice și pînă în secolul nostru.

2. Este foarte posibil să fi fost, ici și colo, în greul întuneric al evului mediu „doi sau trei” cu adevărat „adunați pentru Numele lui Isus” sau cel puțin care suspinau după înfăptuirea acestui lucru. Dar, oricum ar fi fost, acest adevăr nu rămîne din pricina aceasta mai puțin neștirbit. Noi nu clădim pe cele spuse de istorici, ci pe adevărul fără greș al Cuvîntului lui Dumnezeu; și chiar dacă cineva ar reuși să dovedească acum că timp de 19 veacuri nu s-a întîmplat niciodată ca „doi sau trei să se fi adunat pentru numele lui Isus”, aceasta nu zdruncină deloc întrebarea, care nu sună: „Ce zice istoria Bisericii?” ci „Ce zice Scriptura?” Dacă ar fi vreo tărie în argumentul întemeiat pe istorie, ea s-ar aplica deopotrivă și prețioasei orînduiri, care este „cina Domnului”. Într-adevăr, ce ajunge această orînduire mai bine de o mie de ani? A fost dezbrăcată de unul din elementele ei cele mai de seamă, înfășurată într-o limbă moartă, îngropată în mormîntul superstiției și purtînd această inscripție: „jertfă fără sînge pentru păcatele celor vii și ale celor morți”. Și chiar cînd, pe vremea Reformei, i s-a îngăduit Bibliei din nou să spună ceva conștiinței omenești și să arunce lumina ei vie peste mormîntul în care zăcea euharistia (împărtășania), ce s-a întîmplat? Sub ce formă apare „cina Domnului” în biserica lutherană? Sub forma consubstanțialității. Luther a respins dogma (învățătura) catolică a transubstanțierii, a tăgăduit că pîinea și vinul se schimbă în trupul și în sîngele lui Hristos, dar a susținut, în luptă îndfîjită și neînduplecată cu teologii elvețieni, că este o prezență tainică a lui Hristos cu pîinea și cu vinul.

Ei bine, trebuie oare ca noi cei de azi să nu luăm „cina Domnului, după rînduiala arătată în Noul Testament? Trebuie oare să adoptăm jertfa liturghiei sau consubstanțialitatea pentru faptul că adevăratul înțeles al euharistiei pare să se fi pierdut de către așa zisa Biserică vreme de atîtea sute de ani? Sigur că nu! Atunci ce trebuie să facem? Să luăm Noul Testament și să vedem ce spune el în privința aceasta, să ne închinăm cu supunere și respect înaintea autorității lui și astfel

să luăm „cina Domnului” în dumnezeiasca ei simplitate, luând parte astfel la sărbătoare potrivit rânduiei lăsate de Domnul și învățătorul nostru, care a spus ucenicilor Săi — și prin urmare și nouă — „Să faceți aceasta în amintirea Mea!”

3. *Dar poate cineva ne va mai întreba:* „Nu este mai mult decât zadarnic să mai căutăm înfăptuirea adevăratului înțeles al Adunării lui Dumnezeu, când așa zisa biserică se află într-o totală stare de ruină?”

La aceasta răspundem tot cu o întrebare: Dacă biserica este în stare de ruină, aceasta ne îndreptățește oare pe noi să fim nesupuși? De vreme ce așa zisa biserică a greșit, urmează că și noi trebuie să stăruim în greșeală? Nicidecum. Recunoaștem ruina, arborăm drapelul îndoliat deasupra ei, mărturisim căderea, recunoaștem partea noastră de vină și tragem consecințele acesteia, silindu-ne să umblăm umiliți și fără zgomot în mijlocul ruinii și totodată recunoscând că noi înșine sîntem foarte infideli și nevrednici.

Dar cu toate că noi am greșit, Hristos n-a greșit. El rămîne credincios. El nu se poate tăgădui pe Sine însuși. El a făgăduit că „va fi cu ai Săi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacurilor”. Matei 18.20 este o făgăduință tot atît de sigură azi ca și acum 19 veacuri. „Dumnezeu să fie găsit spunînd adevărul și orice om mincinos”. Noi respingem învățătura că oamenii ar fi îndreptățiți să alcătuiască biserici și să pună slujitori în ele. Privim aceasta ca o pretenție lipsită cu totul de autoritatea Scripturii. A aduna o biserică și a ridica lucrători în sînul ei, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. N-a lăsat El pe seama noastră să formăm noi o biserică și să așezăm noi lucrători în ea. Fără îndoială, Domnul este plin de milă și de îndurare față de noi; El ne suportă slăbiciunile, trecînd peste greșelile noastre; iar, dacă inimile noastre îi sînt credincioase — deși lipsite de cunoștință — El nu se va lăsa pînă nu ne va aduce la o lumină mai mare. Dar nu trebuie să facem lucruri împotriva Evangheliei, sub cuvînt că Dumnezeu este plin de har. Tot așa, nu se cade să încuviințăm abaterile, sub cuvînt că biserica se găsește într-o stare de ruină. Trebuie să recunoaștem ruina, să ne bazuim pe har, dar să umblăm într-o supunere simplă față de Cuvîntul Domnului. Acesta este drumul binecuvîntării în orice timp. Rămășița, pe vremea lui Ezra, n-avea pretenție la puterea și strălucirea din zilele lui Solomon, dar se supunea Cuvîntului Dumnezeului lui Solomon; și a fost binecuvîntată în lucrarea ei. Nu zicea nimeni atunci: „Ne găsim într-o stare de ruină și prin urmare cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut este să rămînem în Babilon și să nu mai încercăm nimic”.

Nu, ei au mărturisit deschis păcatul lor și al poporului lor și s-au încrezut în Dumnezeu. Ei bine, același lucru îl avem de făcut și noi: să recunoaștem decăderea și să ne încredem în Dumnezeu.

4. În sfârșit, dacă cineva ne-ar mai întreba: „*Unde se găsește acum această Adunare a lui Dumnezeu?*” — noi i-am răspunde: „Unde sînt doi sau trei adunați pentru Numele Meu”. Iată unde este Adunarea lui Dumnezeu. Avem însă grijă să spunem că, pentru a dobîndi rezultate dumnezeiești, trebuie să ne găsim în condițiile puse de Dumnezeu. Cine se așteaptă la astfel de rezultate fără însă a împlini condițiile cerute, va încerca o dezamăgire sigură. Dacă nu ne așteptăm ca El să fie în mijlocul nostru; și, dacă El nu este în mijlocul nostru, atunci adunarea noastră nu va fi decît o biată afacere a noastră. Dar ni s-a dat deosebita favoare de a ne putea aduna în așa fel, încît să ne bucurăm de prezența Lui binecuvîntată în mijlocul nostru; și, dacă-L avem pe El, n-avem nevoie să punem să ne prezideze un muritor. Hristos e Domnul propriei Sale case: de aceea nici un muritor să nu îndrăznească să- I răpească acest loc.

Cînd Adunarea este strînsă pentru adorare, Dumnezeu este Cel care prezidează în mijlocul ei și, dacă lucrul acesta este recunoscut de toți, șuvoiul părtășiei cu El, al adorării și al zidirii va curge fără tulburare, fără piedici și fără abateri.

Totul se petrece într-o deplină armonie. Dar dacă se îngăduie firii păcătoase să lucreze, aceasta va întrista Duhul și-L va stinge. În Adunarea lui Dumnezeu trebuie ca firea păcătoasă să fie judecată, cum trebuie ea judecată de altfel și în mersul fiecăruia dintre noi, în fiecare zi.

Trebuie să spunem de asemenea că rătăcirile și greșelile Adunării nu sînt argumente contra adevărului despre prezența lui Dumnezeu în Adunare, cum nici greșelile și rătăcirile fiecăruia dintre noi nu sînt argumente împotriva adevărului biblic despre locuirea Duhului Sfînt în cel credincios.

„Sînteți dumneavoastră deci poporul lui Dumnezeu?” va întreba cineva. Ei bine, nu se mai pune întrebarea dacă sîntem poporul lui Dumnezeu, ci dacă sîntem pe terenul lui Dumnezeu. Dacă nu sîntem atunci cu cît vom părăsi mai curînd terenul pe care ne aflăm, cu atît va fi mai bine. Că există un teren dumnezeiesc, cu tot întunericul și cu toată încurcătura, ar fi greu să făgăduim. Dumnezeu nu și-a lăsat poporul Său să umble neapărat în legătură cu abaterea, cu păcatul.

Și cum putem ști dacă sîntem pe teren dumnezeiesc sau nu? Foarte simplu: prin Cuvîntul dumnezeiesc. Să punem în fața Scripturii fără înconjur și în chip serios toate lucrurile cu care stăm în legătură și să părăsim îndată tot ce nu poate sta în lumina Cuvîntului dumnezeiesc! Da, îndată. Dacă ne vom opri să cugetăm prea mult, să ne tîrguim, să punem în balanță urmările, cu siguranță vom greși drumul. Trebuie să ne oprim, ca să vedem care este gîndul Domnului; dar niciodată nu trebuie să rămînem pe loc după ce am cunoscut acest gînd. Domnul nu ne dă niciodată lumină pentru doi pași deodată. El ne dă lumină pentru un pas și, dacă lucrăm potrivit acestei lumini, ne dă după aceea și mai multă. „Cărarea celor dreți este ca lumina strălucitoare, care merge mereu crescînd pînă la miezul zilei” (Proverbe 4.18).

Iată cuvinte care dau curaj sufletului: lumina merge mereu crescînd; nu se oprește, nu încetează pentru cel care a dobîndit-o; dimpotrivă, ea „merge mereu crescînd” pînă ce vom ajunge în lumina desăvîrșită a zilei celei slăvite.

Cîțitorule, stai tu pe terenul dumnezeiesc? Dacă te găsești pe acest teren, rămîi pe el cu toată inima ta! Te afli într-adevăr pe această cale? înaintează pe ea cu toate puterile ființei tale morale! Nu te mulțumi niciodată cu ceea ce ar însemna mai puțin decît locuirea lui Hristos în tine și încredințarea că ești cît mai aproape de El! Să nu-ți răpească Satan niciodată lucrul acesta, făcîndu-te să te mulțumești cu ceea ce n-ar fi decît un nume. Cultivă părășia cu Dumnezeu, rugăciunea în taină, judecata de sine! în *primul rînd, fii cu ochii în patru împotriva oricărei* forme de orgoliu spiritual! Cultivă umilința, bunătatea, duhul zdrobit, gingășia cugetului în mersul tău particular! Caută să îmbini îngăduința cea mai dulce față de alții cu un curaj ca de leu acolo unde este vorba de adevăr! Atunci vei fi o binecuvîntare pentru Adunarea lui Dumnezeu și un martor bun al gîndului biblic că Numele lui Isus este de ajuns.